

18. - 19. 10. 2013

Hele, Šami volá. "Pane Dominik, tak jak to vypadá, jste na Dvorcích nebo ne?" To přece není Šaman, ale dědek. A sakra, že by tam už čekali? A my máme klíče u sebe. Ne, je to dobrý, přijedou až zítra. To bych si zas vyslechl... Chaloupka nás vítá osamocená, vymrzlá a zahalená v podzimním šeru. Páteční večer, sami dva, to bude romantika: škvaření sádla, na večeři tláča, na druhou večeři škvarky, zaleju to pivem, ráno selská snídaně, už se nemůžu dočkat! Ale nejprve je třeba roztopit. Dvacet let táborníkem, ale co to? Nějak rychle to shořelo. No nic, tak znovu. Tláča výborná, pivo jako křen, škvarky trochu přetažený, kousek salámu, pár chipsů a jde se nakutě. To se bude spinkat.

Když mě ráno budí hlad, je ještě tma. Lenička stále chrní. Zaslechnu podezřelý zvuk, budím spící polovičku, asi jedou první pracanti. Zaslechnu něco o tom, že jsem naivní a válíme se do půl osmé. Pak už mi hlad nedá ležet a oba volky nevolky vstáváme. Vybrat popel, roztopit a posnídat. Než si Li umíchá pár vajíček k snídani, stihnu slupnout plátek tlačenky od večeře, polovinu nakládaného hermelínu, který už perlí na jazyku a jednoho utopence. Snídaně jak má být. A už konečně slyšíme auto cca půl 9) - Šaman, Kíka a dědek. Zdenál: "Co se stalo, Dominik je už vzhůru? Vždyť na výpravách vstává vždy mezi posledními". "Dědku, nech si kecy na koledu" myslím si a začínám se shánět po monterkách. Zdenál, Šaman a sekačka odjíždějí a já nechávám monterky monterkama a sedám si k čaji. Já, Lenička a Kíka Šamanka zůstáváme a zanedlouho se naše společnost rozšiřuje o čtyři Ch(ch)alupáře - Marťa, Kejmy, Rita, Krysák. Snídaně pokračuje a doráží Smrk smrkový - pozor na křupičku! 9.00 a opět se začínám shánět po monterkách.

Nejdůležitější bod programu dnešního den: jakou zvolit koncepci? Vylézt na střechu nebo se na ni zdola pouze dívat? Všechno shodit a začít prknama nebo pouze záplatovat? Dát si čaj nebo otevřít kozla? Je to jasné: někdo leze, někdo zdola, někdo čaj a někdo kozla. Se Smrkem lezeme nahoru, (přidavač) Kejmy zůstává dole. Marťa s Lenkou a Kíkou vozí trávu. A už to jde ráz na ráz: vytahovák! hřebíky! latě! šmirgl! lepeňáky (nebo pojedeme jako namydlenej blesk - po šmirglu jako po másle)! dlouhý hřebíky (Kamile, dlouhý! Znovu a lépe!)! Přidavač neví kde mu hlava stojí, takovej to byl koncert. A rány kladivem až se stodola otřásá. Pro nezaujatého pozorujícího, jemuž chaloupka brání v pohledu na pracovní dějiště, jsme museli navodit dokonalý dojem, že skutečně pracujeme. Nicméně sklon střechy vybízel ke zcela jiné činnosti. Najednou se v ostrém slunci mihly dva reflektory - dělejme, že něco děláme, ať už je to kdokoliv a rány kladivem až se stodola otřásá. Meine liebe Herr General, rád tě vidím! Pracovní morálka pomalu začíná stoupat. Šmirgl dochází, byla tedy vyslána trestná výprava k Daníčkoví. Když byla dodávka materiálu obnovena, šlo to znovu ráz na ráz. Generál se zapojil do přidavačství pozemského a dorazivší Pavlínka alias Pepíno se s Kíkou vrhla do přípravy oběda. Mezitím již také dorazili Šaman se Zdenou. Libá vůně připálené sekané nás však začla šimrat pod vousy. Půle střechy je hotová a odcházíme tedy na oběd. Po sekané se jen zaprášilo a už je slyšet jenom: pekař! Pekař vaří kafe! Pekař! Už se to nese. Jedna ruka, druhá ruka, třetí, čtvrtá... A znovu: pekař!

Ale není čas ztrácet čas, Smrk mě honí jako nadmutou kozu. Teď nás čeká ta horší polovina. Prkna jsou jen na polovině poloviny - výškové práce nad 80 kg zakázány. A už to sviští po cvičišti - latě (shnilé dolu, nové nahoru), hřebíky, vercajk, šmirgl a telefon: náčelník generálního štábu velí ze střechy. Loučíme se tedy se Smrkem a jeho místo zaujímá Generál. Oba máme orosené čelo (já z toho, že mi to ujede, Generál z toho, že zase projede), ale poslední hřebíček je dotlučen a hrdi sami na sebe zhlížíme dobře odvedenou práci. Generál je dole a já odhazuji kladivo. V tom uvidím takový malý nedodělek. "Hod' mi kladivo, ale až sem ke mě, ať pro něj nemusím daleko". Náprah a najednou se mi zatmělo před očima. No nic, rozseklý ret budu muset dezinfikovat asi pivem.

Rychle poklidit a jde se na svačinu. Zdenál: "No, máte to hezký, ale jestli to bude splňovat svůj účel..." Já: "To mělo splňovat nějaký účel? A sakra..." Na sváču pár utopenců, posedíme, pokecáme a chystáme se domů. Bylo to fajn. Málo lidí, hodně muziky. Něco práce, hodně zábavy. Těšíme se na příště. Ahoj.